

Ba vương miện

Một tiểu thuyết về Châu - Cô bé thám tử đặc biệt

Ba vương miện

Walkees

Dịch và thiết kế bìa: **Trương Kim Khánh**

Tiểu thuyết trinh thám

ISBN: 9789464358261

Đã đăng ký bản quyền. Không được sao chép, phân phối hoặc truyền tải dưới bất kỳ hình thức nào hoặc bằng bất kỳ phương tiện hoặc phương pháp điện tử hoặc cơ học nào bất kỳ nội dung nào của ấn phẩm này, mà không có sự cho phép trước bằng văn bản của nhà xuất bản, ngoại trừ trường hợp có trích dẫn ngắn gọn trong các bài đánh giá phê bình và một số mục đích sử dụng phi thương mại khác được luật bản quyền cho phép.

Copyright © 2020 Walkees

Muc luc

Thám tử đặc biệt Châu trở thành người học việc	9
Ba Vương Miện	12
Roger đâu rồi?	17
Nghi phạm đâu rồi?	31
Cuộc họp đầu tiên	41
Một bản di chúc đáng chú ý	50
Nhiều bạn bè, nhưng không có bạn thực sự	61
Một người em gái với một quá khứ	69
Vướng mắc về bạn bè và gia đình.....	78
Một buổi tối đáng nhớ	86
Một sự kiện bất ngờ	91
Một tiến triển đáng ngạc nhiên.....	101
Một buổi kể chuyện.....	111
Một đám tang kể chuyện	120
Một danh sách nghi phạm nói dài	127
Một bước đột phá rõ rệt	142
Một buổi tối 'dễ chịu' trong quán rượu	151
Ngày của sự thật.....	161
Biểu hiện	171

Giới thiệu

'Hắn ta đã bị đo ván bởi một đòn taekwondo gọn ghẽ của Châu – Cô bé thám tử đặc biệt. Hung thủ nằm ngửa trên sàn, nên giờ Jack có thể không chế hắn dễ dàng hơn'

Quyển thứ hai của bộ sách về Châu – Cô Bé Thám Tử Đặc Biệt

Ba Vương Miện

Trong câu chuyện thứ hai này, Thám Tử Đặc Biệt Châu trở thành người học việc của Chánh Thanh tra thám tử Sam Archer, và cùng điều tra về vụ án sát hại một cư dân địa phương khác, đây là vụ giết người thứ hai xảy ra trong làng... Châu ngày càng trở nên dày dặn kinh nghiệm và sắc sảo không kém bất kỳ thám tử cảnh sát nào ở ngôi làng Highfields bình dị này. Trong tập truyện này, Thám tử đặc biệt Châu lại một lần nữa sử dụng tất cả các kỹ năng của mình, và hóa ra cô bé còn có nhiều kỹ năng hơn thế. Cô bé góp phần quan trọng trong lần phá án này. Câu chuyện sẽ làm cho người đọc liên tục thay đổi suy đoán về kẻ sát nhân, vì vụ án có rất nhiều kẻ tình nghi và nhiều manh mối mới.

Thám tử đặc biệt Châu: Mỗi trang sách sẽ làm độc giả yêu thích cô bé nhiều hơn.

Thám tử đặc biệt Châu trở thành người học việc

Chi một hơi, Châu đã thổi tắt những ngọn nến trên chiếc bánh sinh nhật của mình.

“Ước đi, Công chúa,” cha cô nói. “Mong ước của con đã thành hiện thực rồi, Ba ơi. Thứ Hai này, con sẽ bắt đầu đến học việc tại đồn cảnh sát, với Chánh Thanh tra Thám tử Archer,” cô bé trả lời với một nụ cười to và đôi mắt lấp lánh. Mọi người trong phòng đều cười và vỗ tay, nhưng Châu chỉ nhìn về một hướng: Khuôn mặt tươi cười của Chánh Thanh tra Sam Archer. Ông cũng là một trong những người khách đến dự tiệc sinh nhật của Châu. Tất nhiên, Archer thấy ánh nhìn của cô bé, và quyết định lên tiếng. “Thật tuyệt khi được nghe như vậy, Thám tử đặc biệt. Cháu có biết không? Ta cũng có cùng một ước muốn. Ta vô cùng hạnh phúc khi có mặt ở đây để chúc mừng sinh nhật lần thứ 16 của cháu, cùng với gia đình và bạn bè của cháu. Ta thực sự mong lại được làm việc với cháu và hướng dẫn cháu trong thời gian học việc này. Cháu thực sự xứng đáng bởi vì cháu đã thể hiện tài năng phi thường của mình trong vụ án khủng khiếp vừa xảy ra ở ngôi làng nhỏ của chúng ta, hồi đầu năm nay. Chính sự giúp đỡ, trí thông minh và lòng gan dạ của cháu đã giúp đơn vị cảnh sát của chúng ta phá được vụ án mạng đáng buồn đối với tất cả dân làng. Tất nhiên, ta không có ý nói rằng bọn ta không giải quyết được vụ việc nếu không có cháu”, ông nói với nụ cười tươi quen thuộc. “Nhưng ta cũng không xấu hổ khi nói rằng; Việc ấy sẽ khó hơn nhiều, và sẽ mất nhiều thời gian hơn nếu không có cháu.

Điều này thôi thúc ta muốn làm một việc ngay bây giờ, cho sinh nhật lần thứ 16 của cháu. Châu thân mến, như ta đã nói, cháu đã giúp đỡ bọn ta rất nhiều.

Nhưng, không chỉ như vậy, cháu đã làm việc đó một cách rất thuần thục. Đây là thời điểm chúng tôi phải trao cho cháu một chức danh chính thức khi cháu làm việc với chúng ta.

Vì vậy, từ bây giờ, chúng ta sẽ sử dụng danh hiệu Thám tử đặc biệt, hoặc SD đối voi cháu, để mọi người có thể xưng hô với cháu bằng danh hiệu đó. Tuy nhiên, hãy nhớ rằng sẽ không lâu nữa các đồng nghiệp của cháu sẽ gọi cháu bằng những tên khác. Tuy nhiên, ta đã thông báo các cô chú không gọi cháu bằng họ như thói quen trước giờ. Vì lý do an toàn. Bây giờ thì hãy tận hưởng bữa tiệc của cháu và biết rằng mọi người trong ngôi làng nhỏ của chúng ta đều rất vui tham dự bữa tiệc hôm nay. Tất cả mọi người đều vô cùng tự hào khi biết cháu và tự hào khi có cháu và gia đình là thành viên của làng chúng ta”. Rồi ông nâng ly của mình lên. “Chúng ta hãy nâng ly chúc mừng Châu và chúc cô ấy mọi điều tốt đẹp nhất trong cuộc sống và thật nhiều sức khỏe đi nào. Chúng ta cũng hãy nâng ly chúc mừng mẹ, cha cô và em trai cô là Minh. Họ cùng nhau đã tạo nên một gia đình đặc biệt, một gia đình có giá trị và được tôn trọng, như những người đồng hương của chúng ta ở Highfields”. Mọi người trong phòng đều nâng ly, nói ‘chúc mừng’ và vỗ tay. Mọi người cười và tỏ vẻ trân trọng. Điều đó khiến Châu đỏ mặt và trốn sau lưng cha.

Kết thúc bữa tiệc, khi mọi người đã ra về và cả nhà bắt đầu dọn dẹp phòng, Châu nhìn cha mẹ. Lại nở một nụ cười lớn và đôi mắt lấp lánh, nhưng bây giờ là một ánh mắt mơ màng.

"Ba, Mẹ, đây là sinh nhật tuyệt vời nhất mà con từng có!"

Thứ Hai đó là một ngày đặc biệt, không chỉ đối với Châu, mà đối với cả làng Highfields. Sau tất cả những bận rộn, trong và sau vụ sát hại cô giáo dạy nhạc Grace, Thám tử Châu được vinh danh vì sự giúp đỡ của cô trong các cuộc điều tra. Nhưng cũng có thể: Ngài Thị trưởng nghĩ, đó là một phần quan trọng trong lịch sử của ngôi làng của họ nên ông đã thông báo về một kỳ nghỉ đặc biệt chỉ có một lần cho cả làng.

Thứ Hai, sau ngày Thám tử Châu tròn 16 tuổi, và được phép ‘làm việc’ tại sở cảnh sát một cách hợp pháp, tất cả mọi người trong làng đều không được đi làm hay đi học. Có đủ loại lễ hội được lên kế hoạch cho ngày hôm đó và tại quán rượu địa phương, tất cả các món được bán chỉ bằng một nửa giá bình thường. Một nửa còn lại sẽ do làng trả. Tất cả các ngôi nhà đều treo cờ làng và mọi người đều treo cờ từ lúc mặt trời mọc.

Đó là một ngày vui vẻ vang tiếng cười khắp làng và tất nhiên quán rượu đã có một ngày tuyệt vời nhất từ trước đến nay!

Ba Vương Miện

Ba Vương Miện', quán rượu duy nhất cũng phục vụ như nhà hàng duy nhất trong làng, là điểm hẹn của nhiều người dân làng

Có một nhà hàng khác, nhà hàng ở khách sạn duy nhất trong làng, nhưng nơi đó chủ yếu chỉ phục vụ khách nghỉ tại khách sạn. Một số câu lạc bộ và nhóm dân làng địa phương chọn quán rượu làm nơi tụ họp hàng tuần của họ và tất nhiên có những khách hàng quen thuộc mỗi ngày, tại quầy bar hoặc tại các bàn ở sảnh chung của quán rượu. Vào những tháng ẩm áp trong năm, quán rượu còn có một hành lang lớn ở khu vườn phía trước, và ở những căn phòng phía sau hàng tuần đều diễn ra đủ loại tụ họp hàng tuần của dân làng để trò chuyện về những sở thích hoặc thú vui đặc biệt của họ. Chủ quán rượu là một trong những người nổi tiếng nhất trong làng, bởi vì ông đã làm chủ quán rượu hơn 20 năm và vì ông, Roger Hills, là một người rất đặc biệt, được hầu hết các khách hàng của ông kính trọng.

Roger là một người đàn ông cao lớn, thân hình cân đối, ngoài 50 tuổi, luôn thân thiện, nhưng nghiêm khắc với những người không tuân theo nội quy quán rượu. Roger có một suy nghĩ cởi mở và không ngại thể hiện hoặc nêu ý kiến của mình, mà không quan tâm đến người trước mặt. Đối với ông ấy, mọi người đều bình đẳng, trẻ hay già, giàu hay nghèo, và dưới mắt ông ấy, quyền lực hay sự tôn trọng phải được thể hiện đúng đắn. Vì vậy ông ta đôi khi trông có vẻ khá khó chịu và thậm chí là ngược với những người thích thể hiện quyền lực bởi công việc hoặc chức danh của họ. Dưới sự lãnh đạo của Roger, quán rượu đã phát triển mạnh mẽ trong những năm qua và tăng trưởng vượt bậc.

Hai mươi năm trước, chỉ có một người phụ nữ quét dọn, trong khi ông ấy đảm đương tất cả những việc khác, quán rượu đã vận hành trơn tru. Đến bây giờ thì đây là nơi mang lại công việc và tiền lương cho hơn 20 người, từ một quán rượu nhỏ với một quầy bar, chỉ sử dụng một phần nhỏ của tòa nhà cổ kính và tầng trệt, nay quán đã mở rộng ra toàn bộ tòa nhà và các tầng.

Quán hiện có 6 phòng ở tầng trên cho khách du lịch hoặc khách nghỉ qua đêm, khu vực tổ chức tiệc, khu vực sảnh chung và một nhà bếp chuyên dụng lớn để chuẩn bị các bữa ăn của quán rượu nổi tiếng. Việc tổ chức các bữa tiệc và sử dụng sân hiên trong những tháng mùa hè, với sức chứa tiềm năng hơn 60 người, cũng tạo ra công việc quanh năm cho 20 đến 30 nhân viên bán thời gian khác. Và duy nhất một người pha chế hàng đầu đứng sau quầy bar gỗ sồi lớn từ trước đến giờ không thay đổi; đó chính là Roger.

Hôm nay đã là thứ sáu tuần thứ hai của tháng mười một. Trong nhà bếp, đầu bếp đã lên thực đơn đặc biệt cho thời gian bận rộn sắp tới. Abel, đầu bếp, cũng giống như ông chủ của anh ấy, là một người nổi tiếng và đặc biệt đối với những người biết anh ta. Anh ta bắt đầu làm công việc đầu bếp khi nhà bếp mới được xây dựng, khoảng 15 năm trước. Giờ đây, ở tuổi ngũ tuần, mọi người biết đến anh ta như một đầu bếp giỏi, người chỉ ra khỏi bếp sau 9g30 tối mỗi ngày, để ngồi ở góc bên phải của quầy bar, uống rượu whisky cho đến khi quán đóng cửa. Mỗi tối, khi quán rượu đóng cửa, người ta phải dìu anh ta về căn phòng ở phía sau quán, rồi anh ta sẽ nằm lăn ra giường và ngáy cho đến sáng hôm sau. Trước 9h30 tối, nếu có người nào ngồi trên chiếc ghế ở góc phải của quầy bar sẽ được yêu cầu đổi sang ngồi chỗ khác, và không thể từ chối.

Đó là thời gian người đầu bếp hoàn thành công việc nấu nướng, và vì vậy lúc đó chiếc ghế là của anh ấy, trong suốt thời gian còn lại của buổi tối. Abel ngồi đó, trò chuyện với những người muốn nói chuyện với anh ta. Anh ấy quan sát mọi thứ diễn ra trong quán rượu và uống rượu whisky trong chiếc ly luôn được rót đầy trước khi cạn...

Buổi tối hôm đó không khác bất kỳ ngày nào trong tuần, hầu như tối nào cũng là những người quen thuộc ngồi ở cùng những chiếc ghế ở quầy bar, và cũng những người quen thuộc ngồi ở những chiếc bàn.

Cuối tuần thì khác. Có nhiều gia đình đến ăn và vào thứ Sáu, thì có nhiều thanh niên ngồi xung quanh quầy bar và ở các bàn. Ngoài ra, vào những ngày làm việc từ 5g00 đến 7g00 tối, quán bận rộn hơn chút.

Nhiều người đàn ông và phụ nữ đến để nhâm nhi sau giờ làm việc, và tất nhiên có một số người từ đồn cảnh sát địa phương cũng đến để uống rượu và tụ tập với nhau vào cuối ngày.

Hôm đó đã khoảng 7 giờ tối, thời điểm một vài người đàn ông và phụ nữ rời quán về nhà ăn tối. Roger đã phải ra khỏi quán bar để trấn an một nhóm đàn ông. Họ đã hơi say nên lời nói và hành động có phần hung hăng. Chuyện này không có gì lạ đối với bất kỳ ai ở đây, vì nó thường xảy ra. Nhiều người khách thậm chí không thèm nhìn và cứ tiếp tục việc của họ.

Roger, như mọi khi, chọn ra người ồn ào nhất trong nhóm, nắm lấy tay hắn và dẫn hắn đến lối ra - bảo người đàn ông quay lại vào ngày hôm sau để thanh toán hóa đơn.

Như mọi khi, những người đàn ông khác trong nhóm chắc chắn sẽ đến quầy bar, nơi Roger đã quay lại ngồi, để thanh toán hóa đơn của họ và cũng rời quán rượu để về nhà. Mọi vị khách quen thuộc của 'Ba Vương Miện' đều biết; tốt hơn hết là đừng làm Roger khó chịu.

Điều đó có nghĩa là họ sẽ không được phép quay lại quán rượu trong một thời gian - và nếu lặp lại, họ sẽ mãi mãi không được quay lại.

Bởi vì đó là nơi duy nhất trong làng mà họ có thể uống rượu và có một không gian vui vẻ hay một bữa ăn ngon, chính điều đó đã khiến Roger trở thành một người đàn ông rất quyền lực trong cộng đồng, chưa kể đến việc ông ta là người chủ lớn nhất trong ngôi làng nhỏ. Ông cũng là nhà tài trợ lớn nhất cho các sự kiện đặc biệt và do đó, với tất cả lý do đó, là nhà cung cấp lớn nhất cho nhiều gia đình trong làng. Khi những người có gia đình trở về nhà, thường vào khoảng bảy giờ, quán rượu đầy những người khách quen, hầu hết là những người độc thân, trên 40 tuổi, và một số người là khách thuê phòng, một số người khác thì không vội về nhà.

Nhà bếp ngừng nhận đặt món lúc 9 giờ tối, vì Abel phải có mặt tại quầy bar mỗi tối lúc 9 giờ 30. Tối nay cũng vậy, đúng 9g30, Abel ngồi vào chỗ, và cầm trên tay ly rượu whisky đã rót sẵn hộp ngậm đầu tiên. Anh ta không bao giờ phải trả tiền, bởi vì luôn có người trong quán gọi đồ uống cho anh ta.

Trên thực tế, Roger thường phải bỏ qua các đơn đặt món vì quá nhiều người đặt cho Abel. Không ai mong nhận lại được bất cứ thứ gì từ Abel, vì vậy anh ta không bao giờ phải trả tiền. Abel luôn luôn, trước khi bắt đầu uống, sẽ nói to trong quán rượu và quây bar, mỗi đêm với những lời như nhau: "Nâng ly nào mọi người, những ai chiêu đãi tôi thức uống miễn phí, và quý vị sẽ không bao giờ lấy lại được một ly nào". Và luôn luôn đáp lại là tiếng hô to của mọi người 'Cụng ly đi Abel', cùng với tiếng gõ âm âm trên quây bar hoặc bàn.

Đó là một trong những truyền thống mà quán rượu và cư dân của làng đã có trong suốt những năm tồn tại quán. Nó đã biến quán rượu trở thành quán rượu gia đình chung, nơi mọi người đều biết nhau và là nơi có thể tìm thấy hầu hết những công dân đặc trưng thực thụ của ngôi làng nhỏ Highfields.

Tối nay, sau khi Abel nâng cốc chúc mừng như thường lệ, Nathan, chủ trạm xăng và ga ra, ở ngay ngoài ô làng, bắt đầu nói chuyện với Abel từ phía bên kia quây bar. Đó là nơi anh ấy thường ngồi, mỗi tối sau tám giờ, thời gian anh đã đóng cửa tiệm. Nathan cũng đã ngoài năm mươi tuổi, độc thân, chăm chỉ và ít làm gì lúc rảnh rỗi ngoài việc ngồi uống trong quán rượu và tán gẫu với mọi người về mọi thứ hoặc chẳng nói gì. Nathan là một người nghiện bia và nâng vại bia của mình về phía Abel. "Ê Abel, món thịt cừu hầm ông nấu cho tôi tuần này ngon tuyệt.

Tối nay, tôi ăn miếng cuối rồi và còn liếm sạch đĩa không chừa lại cái gì. Vì chỉ có mình tôi xài cái đĩa nên tôi cứ để nó trở lại tủ bếp, ngày mai dùng tiếp, ha-ha. Roger, làm ơn mang rượu whisky cho Abel đầu bếp riêng của tôi để tôi thưởng công cho ông". Abel nhìn lên và nói: "Anh còn ăn món đó hả? Anh đã đặt nấu từ tuần trước mà. Khách như anh thì tôi còn làm ăn gì nữa, mỗi tuần đặt 1 lần, rồi ăn cả tuần mới hết. Nhưng mà anh thích là tôi vui rồi, Nathan, nghĩa là từ ngày mai anh sẽ ăn thịt heo nướng, khoai tây nghiền và rau, cho đến tuần sau, ha-ha. Cụng ly đi anh bạn".

Đây là một kiểu truyền thống khác, một kiểu trò chuyện lặp đi lặp lại liên tục giữa hai trong số những khách hàng quen thuộc.

Người bên cạnh Abel là Pete, họa sĩ. Anh ta là một người góa vợ, hầu như tất cả cư dân của Highfields đều là khách hàng nhờ anh ta sơn nhà hoặc các đồ vật khác trong hoặc xung quanh nhà. Anh ấy cũng sống một mình và chỉ có thể làm việc khoảng 7 - 8 tháng một năm, nghỉ làm các tháng mùa thu và mùa đông, nghỉ càng nhiều càng tốt. Mọi người trong làng biết thói quen đó nên ai cũng lên kế hoạch vẽ tranh vào mùa xuân và mùa hè. Pete là vị khách thứ hai gọi đồ uống cho Abel đêm đó, quay sang Roger: “Roger, tôi có thấy vụ đụng độ nhỏ giữa anh với Frank và nhóm đó. Anh có biết người cuối cùng ra đi là ai không? Tôi nhìn thấy hắn ngồi ở chiếc bàn trong góc đó hồi thứ Ba tuần trước, mà hắn chỉ ngồi một mình, chỉ ngồi đó uống bia và liên tục nhìn về hướng quầy bar, cho đến khi lặng lẽ rời đi. Nhưng đêm nay, khi hắn rời đi, tôi thấy ánh mắt hắn nhìn anh đầy đe dọa. Rồi anh có thấy hắn làm gì lúc ra ngoài không?” Roger nhìn lên và mỉm cười với Pete. “Dĩ nhiên, tôi thấy chứ, Pete, và tôi có thể nói với anh, hắn sẽ biết tôi có nhìn thấy không ngay khi hắn quay lại quán rượu của tôi một lần nữa”. Tiếng lộc cộc quen thuộc của những khớp ngón tay gõ lên mặt quầy bar lại vang vọng khắp quán rượu, và thế là cuộc trò chuyện kết thúc, Roger tiếp tục phục vụ đồ uống và nhấp một ngụm lớn ly bia vĩnh cửu mà ông luôn đặt dưới vôi.

Buổi tối trôi qua như mọi khi, cho đến khi quán đóng cửa và mọi người đều ra về, nhưng chỉ sau khi Abel bị nhắc khỏi ghế và đưa về phòng để ngủ quên đi con mê một hàng ngày.

Roger đâu rồi?

Ngày hôm sau, như mọi ngày, người phụ nữ quét dọn Hannah Parish mở cửa quán rượu đúng 7 giờ sáng. Cô bước vào quán và đi thẳng vào nhà bếp nơi cô luôn pha cà phê và bữa sáng trước rồi mang cho Roger, sau đó cô sẽ trở lại bếp để bắt đầu công việc dọn dẹp của mình.

Nhưng hôm nay không như những buổi sáng khác. Sau khi làm bữa sáng và bước vào phòng Roger với chiếc khay trên tay, cô ngạc nhiên vì sự vắng mặt của Roger. Cô thấy giường của ông ấy dường như chưa có người ngủ, và cô bắt đầu hơi lo lắng, bởi vì điều này chưa từng xảy ra trước đây. Ngày hôm trước Roger cũng không nói gì về sự vắng mặt của mình. Cô để khay trên bàn cạnh giường và đi xuống cầu thang để xem liệu có thể tìm thấy Roger ở đâu khác không.

Cô tìm khắp nơi, nhưng không thấy dấu vết gì. Cô quay trở lại lên lầu rồi tìm trong phòng tắm và những căn phòng trống, nhưng không có Roger. Cô bắt đầu vô cùng lo lắng và không biết phải làm gì nữa.

Sau đó, cô trở lại tầng dưới và đi đến phòng của Abel. Không gõ cửa, cô lao vào và thấy Abel đang nằm trên giường với tư thế 'bình thường', nằm sấp, mặc nguyên quần áo và ngáy to. Cô lay và gọi tên anh ta, cho đến khi anh ta tỉnh dậy, với vẻ mặt như thể đang thấy một điều kỳ diệu xảy ra.

“Hannah, em yêu, cuối cùng em cũng đến”, anh ta bắt đầu lầm bầm, vẫn còn men rượu của buổi tối hôm trước.

“Ôi Abel, đừng có điên, anh tỉnh dậy đi. Có chuyện lạ lắm. Em đang lo quá đây. Roger không có ở đây, ông không có ngủ trên giường của ông.”

Em không tìm được ông. Anh biết ông ở đâu không? Anh phải giúp em, Abel. Thức dậy đi! Chúng ta phải xem chuyện gì đang xảy ra”.

Giọng nói oang oang và những lời lẽ rõ ràng đang rất lo lắng của cô ấy, làm Abel đột nhiên tỉnh dậy và lắc đầu: “Không, anh không biết, ông đâu có nói gì với anh. Em có tìm trong nhà kho chưa? Anh không biết sao nữa. Mình tìm xung quanh coi sao”.

Sau khi kiểm tra nhà kho và tất cả những nơi khác mà họ có thể nghĩ đến, họ ngồi xuống một chiếc bàn trong quán rượu và bàn bạc xem phải làm gì. “Chuyện này không bình thường”, Hannah lại bắt đầu nói, khó thở vì lo lắng. “Roger thường chẳng bao giờ làm vậy cả. Thật là kỳ lạ. Em sợ lắm. Chúng ta nên làm gì đây? Gọi cảnh sát không?” Abel cũng đã suy nghĩ mà cũng không thể nghĩ ra lời giải thích hợp lý. Anh ta cũng thấy rất lo, vì theo cách này anh không nghĩ ra lời giải thích hợp lý nào cho sự vắng mặt của Roger. Anh đồng ý rằng Roger hoàn toàn không như vậy. “Ừ, anh nghĩ nên gọi cho cảnh sát thôi, nhưng anh không biết liệu họ có hành động ngay lập tức hay không. Chờ đã, anh có số điện thoại riêng của Chánh Thanh tra Archer trong nhà bếp. Anh sẽ gọi điện trực tiếp cho ông ấy”. Abel vào bếp lấy số và quay lại, sau đó anh ta nhấn điện thoại từ quầy bar và gọi cho Chánh Thanh tra. Archer lắng nghe những gì Abel nói và bảo với anh ta rằng ông sẽ đến ngay.

Mất không quá 15 phút để Chánh Thanh tra Thám tử Archer bước vào quán rượu và ngồi xuống bàn nơi Hannah và Abel đang sốt ruột chờ đợi. Ông biết cả Hannah và Abel, vì ông cũng là khách quen trong quán rượu, nên ông đi thẳng vào vấn đề. “Hannah, Abel, đây là một tình huống kỳ lạ, tôi cũng thấy vậy, tôi biết rõ Roger. Câu hỏi đầu tiên tôi muốn hỏi cô, Hannah.

Lúc cô đến đây sáng nay thì cửa ra vào có khoá không, và cả hai người, hai người đã kiểm tra xem tất cả các cửa khác có đóng không, vào sáng nay giống như mọi hôm không?”

"Có thưa ngài". Hannah đáp. “Khi đến nơi, tôi phải mở khóa cửa vào như thường lệ, và ngay trước khi ngài đến, tôi và Abel đã kiểm tra tất cả các cửa khác. Tất cả đều đã khóa. Điện thoại di động của ông ấy không có ở đây, tôi đã thử gọi ông ấy vài lần, nhưng liên tục nhận được thông báo rằng điện thoại đã tắt. Tôi cũng đã kiểm tra chum chìa khóa để xem có chìa khóa của Roger trong đó không, nhưng không có cái nào cả.

Ngoài ra, quần áo và giày ông ấy mang hôm qua, đều không có trong phòng ngủ. Nên có lẽ ông ấy đã đi ra ngoài, ngài có nghĩ vậy không?" Chánh Thanh tra trả lời.

"Mọi thứ trông hẳn là như vậy, nhưng không có gì là chắc chắn, có rất nhiều kịch bản có thể xảy ra. Ok, trước tiên là tình hình thực tế. Quán rượu sẽ vẫn phải đóng cửa cho đến khi chúng ta có thêm thông tin, và cho đến khi tôi cho phép mở lại. Không ai khác được vào trước khi tôi cho phép. Hannah, cô có thể gọi cho những người sẽ đến làm việc sáng nay và bảo họ chờ cho đến khi họ nhận được thông báo mới của chúng ta không? Đồng thời hỏi họ xem họ có biết Roger có thể ở đâu không. Tất nhiên, hãy báo cho tôi nếu ai có thông tin gì hữu ích. Chúng ta cũng cần lập danh sách để liên hệ với bất kỳ ai có thể biết bất cứ điều gì hoặc những người có thể hỗ trợ chúng ta trong việc tìm kiếm. Trong thời gian chờ đợi, tôi sẽ gọi đội kỹ thuật của mình đến kiểm tra quán rượu để xem có dấu hiệu nào giải thích cho sự vắng mặt của ông ấy không. Nếu khách từ trên lầu xuống thì không được rời khỏi quán. Họ phải ngồi ở đây chỗ mấy cái bàn. Hãy cố gắng giải quyết mọi thứ ở đây, hạn chế di chuyển khi không cần thiết. Tôi sẽ gọi một vài cuộc điện thoại, nhưng tôi phải nhờ anh, Abel, mang đủ cả phê lên bàn, và nếu có thể, một ít bánh mì. Tôi e rằng chúng ta sẽ phải ở lại đây lâu".

Hannah và Abel bắt đầu nhiệm vụ của họ, và Archer bắt đầu gọi điện vòng quanh. "Ồ, tôi mới nghĩ ra," Archer cắt ngang. "Hai người đã tìm trong nhà xe chưa? Có xe của Roger trong đó không? Anh đã vào chưa?" Abel là người đầu tiên trả lời.

"Ồ, bọn tôi không nghĩ đến điều đó. Không, thưa ngài, chúng tôi không tìm trong đó, em có không, Hannah?" "Không, tôi cũng không", Hannah trả lời. "Tôi đã kiểm tra cánh cửa bên ngoài, nó bị khóa rồi. Bình thường cửa đó chỉ khóa khi xe vào bên trong nên tôi không nghĩ đến nữa". Giờ cô lại bắt đầu lo lắng. Chánh Thanh tra nhận thấy sự căng thẳng của cô ấy nên cố gắng trấn an Hannah. "Đừng lo, Hannah.

Vẫn có thể có một lời giải thích hoàn toàn hợp lý cho sự vắng mặt của Rogers. Chúng ta chưa biết điều gì chắc chắn cả. Hãy ở đây trong khi tôi đi xem xét nhà xe. Tôi có thể vào từ bên trong, ở cuối hành lang đó, được không? Có cần chìa khóa không?"